

AAN DEN WEG DER TELEURSTELLING

Op zoek naar Couperus in Bagni di Lucca

Tekst en foto's: Carla Stiekema

Toen ik bij de overige redactieleden aankondigde 'ergens in Noord-Italië' op vakantie te gaan, riepen zij haast in koor uit: 'Dan ga je toch wel naar Bagni di Lucca?' Tenminste, zo ging het in mijn herinnering. Waarschijnlijk was de werkelijkheid veel prozaïscher en saaier. Hoe dan ook, ik besloot *Aan den weg der vreugde* aan mijn verzameling vakantieboeken toe te voegen. Couperus schreef deze broeierige novelle over een tot mislukken gedoemde liefde immers toen hij in de zomer van 1906 aldaar verbleef.

In een bloedheet Genua – alwaar de hotelier ogenblikkelijk wist te vertellen over de Bekende Nederlander ter plaatse, Ilja Leonard Pfeiffer – vertelde ik voorzichtig mijn geliefde over Bagni di Lucca. Aangezien hij de chauffeur van ons tweeën is, moest ik hem zien over te halen. Dat was niet eenvoudig: al was onze volgende bestemming nog onbekend, Bagni di Lucca zou hoe dan ook een omweg betekenen.

Al smekend en soebattend en emotioneel chanterend slaagde mijn plan en zo reden we even later door de bossen rondom Bagni di Lucca. Onderweg had ik nog de laatste pagina's omgeslagen van *Aan den weg der vreugde*, in de naïeve hoop dat ik volledig voorbereid zou zijn op een ontmoeting met Louis Couperus. Ik zou een idylle aantreffen. Weelderige bossen. En Italiaanse dorpjes, ook dat.

Bagni di Lucca – het meervoud in de naam geeft het al weg – is namelijk een verzameling gehuchten, *frazioni*, in de buurt van de Toscaanse stad Lucca. Dat wist ik nog net: ook Couperus benoemt dat feit. Maar in welk van de dorpjes hij zich precies bevond, dat had ik niet genoteerd. Snel zocht ik naar de belangrijkste frazione van de Bagni – grote kans dat ik dan goed zou zitten. Ik kwam uit bij de frazione die eenvoudigweg Bagni di Lucca heet.

Oftewel, ik was geheel en al slecht voorbereid toen wij rond het middaguur de frazione binnenreden. Het was nog altijd heet en broeierig. En het was vooral ook intens stil. Bagni maakte op ons vooral de indruk van een typisch Italiaans slaperig dorpje rond het middaguur. Vertwijfeld liep ik rond, met mijn geliefde mikkend achter me aan. Was Couperus hier? Waar was dat *hôtel* van hem – zou dit het zijn? Een gevoel van moedeloosheid maakte zich van me meester: dit dorpje leek in niets op de idylle van *Aan den weg der vreugde*.

In een poging om de gigantische omweg (zo'n drie uur) te verantwoorden stelde ik nog voor naar de Engelse begraafplaats te wandelen. Daar zou in elk geval een connectie met Couperus te vinden zijn: de graftombe van zijn favoriete schrijfster Ouida (zie *Arabesken* 65). Via een gammele brug, die er zeker al ruim vóór Couperus moest zijn geweest, wandelden we erheen. De tombe was zo geëxalteerd als de schrijfster zelf en een vreugde om te zien.

Helaas bleek de vreugde van korte duur: verder was er nog altijd niets te doen. En Couperus' sporen? Die waren nergens. Nergens voor de onvoorbereide bezoeker, in elk geval. Teleurgesteld reden we weer door, Toscane uit. Gelukkig hebben we *De Passatist* nog, die elders in dit nummer laat zien dat de weg der vreugde wel degelijk door Bagni di Lucca leidt. 🐾

